

Sygn. akt III CSK 112/15

POSTANOWIENIE

Dnia 20 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku E. S.
przy uczestnictwie M. M.
o zmianę postanowienia o stwierdzenie nabycia spadku,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 20 sierpnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki
od postanowienia Sądu Okręgowego w Kielcach
z dnia 12 marca 2014 r., sygn. akt II Ca 77/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i oddala
wniosek uczestniczki o zasądzenie kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 12 marca 2014 r. wydanym w sprawie o zmianę postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku Sąd Okręgowy w Kielcach oddalił apelację uczestniczki od postanowienia Sądu Rejonowego w Kielcach z dnia 28 maja 2013 r.

Uczestniczka wniosła skargę kasacyjną, wskazując, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów oraz że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W skardze kasacyjnej występuje sprzeczność, gdyż trudno mówić o oczywistej zasadności skargi, w której podniesiono także istotne zagadnienie prawne oraz potrzebę wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości i rozbieżność w orzecznictwie sądów. Jeżeli skarga jest oczywiście - czyli „na pierwszy rzut oka”, dla każdego prawnika - uzasadniona, to wskazana zagadnienia nie występują, a jeżeli te zagadnienia i wątpliwości występują i są rzeczywiście istotne, to skarga nie może być uznana za oczywiście uzasadnioną. Sąd Najwyższy nie może doszukiwać się i samodzielnie ustalać przyczyn kasacyjnych, a skarżący powinien przedstawić je i uzasadnić w sposób precyzyjny, pozbawiony sprzeczności i niebudzący wątpliwości.

W istocie jednak skarga jest wymierzona w ustalenia, co w postępowaniu kasacyjnym - zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. - jest niedopuszczalne. Sądy obu instancji dokonały ustaleń w ramach przysługujących im kompetencji, szczegółowo wyjaśniły wszelkie wątpliwości oraz dokonały oceny dowodów.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), o kosztach rozstrzygając na podstawie art. 520 § 1 w związku z art. 398²¹ i 391 § 1 k.p.c.